

EKREM İMAMOĞLU'NA YASAK, SEÇME VE SEÇİLME HAKKINA YAPILMIŞ BİR SALDIRIDIR

AKP HALK İRADESİNİ TANIMMIYOR

► İstanbul Büyükşehir Belediyesi başkanlığını iki kez kazanan Ekrem İmamoğlu, hakkında açılan garip bir hakaret davası sonucu cezalandırıldı. Siyasi yasaklı haline getirildi.

Yerel mahkeme, YSK üyelerinin suç duyurusuyla açılan davada "ahmak" dediği için 2 yıl 7 ay 15 gün hapis cezası verdi.

İmamoğlu ve avukatları, bu sözün YSK'ya değil Süleyman Soylu'ya söylendiğini savundu.

Siyasi arenada ağır hakaretler, tehditler, yumruk-

lar ve baskılar meydana gelirken, İstanbul'daki seçmenlerin çoğunluğunun desteğini kazanmış bir belediye başkanı intikamcı bir şekilde cezalandırıldı.

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi, 2019'da tekrarlatılan yerel seçimlerde oy çağrısı yaptığı Ekrem İmamoğlu'na verilen siyasi yargı kararını kınıyor.

► Bu karar, seçme ve seçme seçilme hakkına karşı yapılmıştır. Hedef sadece İmamoğlu ve CHP değil, her görüşten tüm seçmenlerdir.

► HDP'li belediyelere iki dönemdir kayyum atayan iktidar, bu cüreti gösterdi.

► Başkanlık rejiminde gittikçe siyasallaşan yargı, iktidar blokunun çıkarları doğrultusunda siyaseti şekillendirmeye çalışıyor.

Hukuki süreç bitmedi. Şimdi demokratik haklarımızı savunmanın zamanı. Yargı, bu karardan dönmeli. Demokrasi kazanmalı! Şimdi ve sandık kurulduğunda antidemokratik bir işleyişi dayatan AKP/MHP/BBP ittifakına karşı çıkmalıyız.

ÇOCUKLARDAN KADINLARDAN ELİNİZİ ÇEKİN! İSTANBUL SÖZLEŞMESİ'Nİ TANIYIN

SİYASALLAŞMIŞ YARGI, ANTİDEMOKRATİK MÜDAHALE

İBB önünde protesto

İstanbul Büyükşehir Belediyesi başkanlığını iki kez kazanan Ekrem İmamoğlu, hakkında açılan garip bir hakaret davası sonucu cezalandırıldı. Siyasi yasaklı haline getirildi.

Yerel mahkeme, YSK üyelerinin suç duyurusuyla açılan davada "ahmak" dediği için 2 yıl 7 ay 15 gün hapis cezası verdi.

İmamoğlu ve avukatları, bu sözün YSK'ya değil Süleyman Soylu'ya söylendiğini savundu.

Siyasi arenada ağır hakaretler, tehditler, yumruklar ve baskılar meydana gelirken, İstanbul'daki seçmenlerin çoğunluğunun desteğini kazanmış bir belediye başkanı intikamcı bir şekilde cezalandırıldı.

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi, 2019'da tekrarlatılan yerel seçimlerde oy çağrısı yaptığı Ekrem İmamoğlu'na verilen siyasi yargı kararını kınıyor.

■ Bu karar, seçme ve seçme seçilme hakkına karşı yapılmıştır. Hedef sadece İmamoğlu ve CHP değil, her görüşten tüm seçmenlerdir.

■ HDP'li belediyelere iki dönemdir kayyum atayan iktidar, bu cüreti gösterdi.

■ Başkanlık rejiminde gittikçe siyasallaşan yargı, iktidar blokunun çıkarları doğrultusunda siyaseti şekillendirmeye çalışıyor.

Hukuki süreç bitmedi. Şimdi demokratik haklarımızı savunmanın zamanı. Herkesi bu karara karşı çıkan demokratik protestolara katılmaya, hak ve özgürlükleri savunmaya davet ediyoruz.

Yargı, bu karardan dönmeli. Demokrasi kazanmalı! Şimdi ve sandık kurulduğunda antidemokratik bir işleyişi dayatan AKP/MHP/BBP ittifakına karşı çıkmalıyız.

Kılıçdaroğlu, tüm partileri büyük bir mitinge davet etti. Daha önce Canan Kaftancıoğlu'na yasak getirilmesine karşı İstanbul'da büyük bir miting yapılmıştı. Şimdiki miting, bu mitingin de boyutlarını aşacak ve sadece İmamoğlu değil tüm baskı görenleri, tüm yerine kayyum atanan belediye başkanlarını kapsayan dev bir organizasyona dönüştürülmelidir.

Biliyoruz ki Gültan Kışanak'a, Diyarbakır belediyesine dokunmalarına izin verilmeseydi Kaftancıoğlu'na ve İmamoğlu'na dokunamazlardı.

İktidar ve onun bir dediğini iki etmeyen yargı, İmamoğlu kararıyla, muhalefetin üzerine seçim dönemi boyunca dolu dizgin yürüyeceğini göstermiş oldu. Uzun bir süredir dozajı artan bir şekilde düşünce üzerinde tam bir sansür, örgütlenme hakkı üzerinde tam bir yasakçılık, gösteri hakkı üzerinde tam bir baskı politikası uygulanıyor. Türkiye asgari ücretle çalışan işçi nüfusunun en yoğun olduğu ülke değil sadece, baskının en ağır bir şekilde yaşandığı ülkelerden birisi aynı zamanda. Toplumun tüm demokratik hakları üzerinden silindir gibi geçmeyi aklına koyan, kutuplaştırmayı her geçen gün derinleştirmeyi bir politika yapma tarzı olarak ele alan, seçim kazanmayı bir beka sorununa indirgeyen iktidar, yine de seçmen kitlesini kaybettiği gerçeğini gizleyemiyor.

Bu gerçeğe yüzleştiği her seferinde demokratik haklara saldırının dozajını artırıyor. Seçimi kaybedeceği yönündeki panik, iktidarın panik atağı halini alıyor. Her yerde, her gelişmede, her örgütte, her meslekte, madencilerde, işçilerde, doktorlarda, sağlıkçılarda, kadınlarda, insan haklarını savunanlarda, şarkıcılarda, Sezen Aksu'da, Cem Yılmaz'da, Tarkan'da, Alevna Tilki'de, Gülşen'de, rock müzikte, şortta, mini etekte, bir kadeh rakıda, iktidar savunucusu olmayan tüm sendikalarda, ruhunu iktidara teslim etmemiş tüm medya çalışanlarında, hayvan haklarını savunanlarda, dinar olup da Kürtlerin haklarını savunanlarda, ana muhalefet liderinde düşman görüyor, zorluyor ve düşman buluyor.

Ellerinde tek bir araç var: Çekiç. Her gördüklerini başı ezilmesi gereken çivi sanıyorlar.

Böylece tabanlarının bir kısmını da aktif halde tutmayı planlıyorlar.

İmamoğlu bu politika yapma tarzının hedefindeki son isim.

Bu son olmalı!

Çözüldüğü için bu politikaları kurtuluş umudu olarak gören bu iktidara dur demek zorundayız.

İmamoğlu'na hayran olduğumuzdan değil! Seçme hakkına, seçilme hakkına, elimizde avucumuzda kalan en temel demokratik haklara yönelik ağır bir saldırı olduğu için!

ERDOĞAN SON KEZ OY İSTİYORMUŞ

AKP'lilere gerçekten bir haller oldu. Düğüm düğüm olmuş ve neresinden çeksen daha da karmaşık hale gelen bir yumak gibi. Yapmadıkları şeyi yapmış, yaptıkları şeyleri yapmamış gibi göstermekte, sadece Türkiye değil dünya siyaset tarihi açısından büyük bir "miras" bırakıyorlar.

6 yaşındaki bir çocuğun evlendirilmesi, tecavüze yıllarca maruz kalması, bu arada konunun yargıya taşınması karşısında derin bir sessizlikle soruşturmayla gerek olmadığını ilan edilmesi sanki başka bir iktidar hüküm sürerken yaşanmış gibi davranabiliyorlar. Aile Bakanlığı 29 yaşındaki bir adamla evlendirilen çocuğun kendilerine 2 yıl boyunca sığındığını açıkladı.

Bunu bakanlık açıkladı.

2020 yılında savcı iki sanık hakkında da iki kez (baba Yusuf Ziya Gümüşel ve koca Kadir İstekli) tutuklama talep etmiş. Her ne hikmetse mahkeme tutuklama isteklerini reddetmiş.

Ama sorsanız AKP'ni olayla hiçbir ilgisi yok.

Hatta muhalefete sataşacak kadar da cüretkarlar.

İktidarın freni patlamış kamyon gibi yokuş aşağı gidişine bir örnek de Bakan Nebati'nin asgari ücret açıklaması. 'Başkaları adına utanmak' burjuva sınıfı adına da hissedebileceğimiz bir duygu durumu olsaydı, utanırdık. Bir bakan asgari ücret artımı konusunda diyor ki: "Asgari ücretliye de memura da emekliye de ne verilse haklarıdır. Dar gelirliye, fakir fukaraya vermek bereket getirir."

Sanırsınız ki iktidardan cumhurbaşkanı ve bakanlar ceplerindeki tüm parayı ortaya koymuşlar asgari ücretliye dağıtmaya çıkmışlar! Asgari ücret, iktidarın cebinden dağıttığı bir para değildir. Aslen, iktidarın cebi diye bir şey yoktur. Asgari ücret halktan toplanan vergilerden iktidarın kuşa çevirerek ayarladığı, yani halkın kendi kendisine verdiği bir cürettir. Asgari ücretlileri fakir fukara ilan eden, milyonlarca işçinin açlık sınırının altında yaşamasının sorumlusu bu iktidar değilmiş gibi yapan bakanlar iktidarın artık hemen hiçbir gelişme karşısında vaziyeti idare edemediğini gösteriyor. Halkımı dilenci sananlar, durumun böyle olmadığını yakın zamanda görecekler.

Son bir örnek de Erdoğan'ın halktan son kez diyerek istediği destekle ilgili AKP Genel Başkan Vekili Numan Kurtulmuş'un söyledikleri. Erdoğan Samsun'da katıldığı bir toplu açılış töreninde şunları söylemişti: "İnşallah, 2023'te milletimizden kendi adımıza son defa istediğimiz destekten alacağımız güçle Türkiye yüzyılımın inşasını başlatıp, bu kutlu bayrağı gençlerimize teslim edeceğiz."

Kurtulmuş Erdoğan'ın konuşmasını şöyle açıkladı: "İkinci dönem seçilecek ve mevcut anayasaya göre üçüncü dönem seçilemeyecek. Cumhurbaşkanımızın kastettiği de budur. Bir de cumhurbaşkanımız kendini bir fani olarak görüyor."

Bu açıklamanın son cümlesi çok ürkütücü. Her cümle başına, "Sayın Cumhurbaşkanımızın isteğiyle, izniyle, onayıyla, liderliğiyle" gibi sıfatlar ekleyenlerin, artık başka bir merhaleye sıçradığını gösteriyor. İstifa edecek cesareti olmayıp ancak affını talep edebilenler içinde yoğruldukları sistemin en tepesindeki insanın "kendisini bir fani olarak gördüğünü" söyleyebiliyorlar. Belli şaşırılmış durumdadır. An itibarıyla yer yüzünde şu anda 8 milyardan fazla insan var ve AKP'liler inanmayacak ama Erdoğan da dahil olmak üzere hepsi fani!

Mevcut AKP iktidarı sadece kendisini, iktidarı, ekonomiyi, yargıyı, siyaseti düğüm düğüm bir yumağa çevirmedi, toplumsal ilişkileri de düğümlemeye çeviriyor. Bu yüzden Erdoğan'ın son defa oy talebine milyonlarca insan gibi kırmızı kart gösterme zamanıdır.

GREV HAKKINI KAZANMAK İÇİN GREV!

ŞENOL KARAKAŞ

Birleşik Metal-İş ve Özçelik-İş sendikalarının Bekaert işyerlerinde aldığı grev kararları Cumhurbaşkanlığı tarafından yasaklandı.

Resmi Gazete'de Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın imzası ile yayımlanan karara göre, Bekaert Şirketine ait Kocaeli'nin İzmit ilçesindeki işyerinde Birleşik Metal-İş Sendikası tarafından alınan grev kararı ile Kocaeli'nin Kartepe ilçesindeki işyerinde Özçelik-İş Sendikası tarafından alınan grev kararları, "milli güvenliği bozucu nitelikte" görüldüğünden 60 gün süreyle ertelendi.

Burada erteleme aslında bir kelime oyunu, grevler fiilen yasaklandı. Çünkü 60 günlük erteleme sonrasında anlaşma hala sağlanmamışsa sonucu Yüksek Hakem Kurulu belirliyor, greve devam edilemiyor.

Yasağa rağmen grev

Yasaklamanın ardından Birleşik Metal-İş Sendikası bir açıklama yapmış ve "Cumhurbaşkanı yine tercihini sermayeden yana kullandı. Kocaeli'deki Bekaert işçisinin grevini yasakladı. İşçiler bu hukuksuz grev yasağını tanımayacak Anayasasının ve kabul edilen uluslararası yasaların kendisine verdiği hakkı kullanarak yasal grevini başlatacaktır" demişti.

Sendikanın dediği gibi oldu. İşçiler greve başladı.

Bu haber kaleme alındığında

Bekaert işçileri grevde

grev ikinci gününe girmişti. 400 metal işçisi yasağı tanımadı. Grev ilan edilirken konuşan işçiler "Bu grevin sadece Bekaert işçisinin değil tüm işçi sınıfının yasaklara karşı grevi" olduğunu söylediler. "Bekaert işçisi yalnız değildir!" sloganlarıyla başlayan grev sırasında konuşan sendika başkanı Adnan Serdaroğlu, "Burada tarihi bir mücadeleyi başlatıyoruz. Bugün verilen mücadelenin önemi çok daha farklıdır. Aylardır işverene karşı bir hak mücadelesi veriyorduk. Grev başlangıç aşamasına gelirken karşımızda başka birileri daha belirdi."

Grevin yasaklanmasına değişen Serdaroğlu, "Direneceğiz, grevimizi burada yapıyoruz.

Grev yasağı anayasal hakkımızın gasp edilmesidir" dedi.

Bir yasağın bozucu olarak grev

Marksist.org sitesi ve Gazete Duvar'daki haberlerde de yazıldığı gibi, grev ertelemeleri, açık bir şekilde grev yasaklamalarına dönüştü. Birçok sendikacı gibi Adnan Serdaroğlu da 60 gün erteleme kararının fiili bir yasağın olduğunu altını çiziyor. Çünkü 60 gün içinde tekrar greve çıkma şansı olmuyor. "Üst mahkemeye başvuruyorsunuz, o süreç 2 yılda anca bitiyor, 60 gün içinde de grev tekrarlanmayınca yetkiniz düşmüş oluyor" diyen Birleşik Metal-İş Sendikası Başkanı Serdaroğlu "Yıllar sürecek bir mahkeme so-

nucunu beklemek değil, meşru ve fiili haklarımızı ortaya koyarak mücadelemizi sürdüreceğiz" sözleriyle mücadelenin önemini altını çiziyor.

İktidarın doğrudan sermayenin sözcüsü ve uygulayıcı olduğunu gösteren en önemli kanıt ise Erdoğan'ın 12 Temmuz 2017'de yabancı sermayeli yatırımcılara hitap ederken, olağanüstü hal uygulamasının patronların rahat çalışabilmesi için yapıldığını söylemesi ve "Biz göreve geldiğimizde Türkiye'de OHAL vardı ama bütün fabrikalar grev tehdidi altındaydı. Hatırlayın o günleri. Ama şimdi grev tehdidi olan yere biz OHAL'den istifade ederek anında müdahale ediyoruz" sözleridir.

AKP'nin iktidar döneminde, 2002-2023 arasında 19 grev, grev ertelemesi adı altında yasaklandı ve bu yasaklardan 195 bin işçi etkilendi.

Bu yüzden Bekaert işçilerinin direnişi ve grevi çok büyük bir öneme sahiptir.

1990'lı yıllarda kamu çalışanlarının mücadelesi hem sendikal örgütlenme hakkının hem de grev hakkının örgütlenmekten, grev yapmaktan geçtiğini göstermiştir. Kazanana kadar sürecek bir grev, bu iktidara işçi sınıfının haklarını savunmasının milli güvenlikle hiçbir alakasının olmadığını gösterecektir. Sendikal haklar hiçbir zaman bir kişinin iki dudağından çıkacak kararlara bağlı olmaz. Kanla terle kazanılmıştır, mücadeleyle korunur.

ANAYASA DEĞİŞİKLİĞİ ÖNERİSİNE HAYIR!

AKP ve MHP blokunun "aileyi" ve başörtüsü takan kadınları" korumak için gündeme getirmiş gibi yaptığı ama esas olarak LGBTİ+'ara yönelik bir kinin ifadesi olan anayasa değişikliği önerisi 336 milletvekilinin imzasıyla sunuldu.

Anayasa değişikliği önerisi başörtüsü takan kadınların özgürlüğünü sorun ediyormuş gibi görünerek, aslen, seçim öncesi muhalefeti, özellikle 6'lı Masa'yı sarsmak amacı güdüyor. Çünkü teklifin kendisinde bir başörtüsü sorunu olmadığı söyleniyor.

6'lı Masa içindeki partiler seçimlerden önce sanki başörtüsü özgürlüğünü savunmuş gibi bir pozisyona sokulacak.

İkincisi ise Anayasa'nın 41'inci maddesindeki "Aile birliği" konusu yeniden tanımlanıyor. "evlilik birliği ancak kadın ile erkeğin evlenmesiyle kurulabilir" hükmü getirilmek isteniyor. Bu doğrudan LGBTİ+'lara yönelik bir nefret duygusunun ürünü. Sanki Türkiye'de eşcinsel evlilik imkân dahilindeymiş gibi bir imada bulunarak ve bunun asli tehlike olduğunu iddia ederek iktidar cephesi aynı anda iki adımı atıyor: Öncelikle LGBTİ+'lara yönelik nefreti körüklüyor. Aynı zamanda muhalefeti bu konuda da bölmeye çalışıyor.

Bu anayasa değişikliği önerisi, çok açıkça seçimden önce iktidar tarafından kullanılmak istenen ve başörtüsü özgürlüğü için LGBTİ+'ları düşmanlaştıran bir mantığın ürünü.

Muhalefet bu değişikliğe doğrudan karşı çıkmalıdır.

BARIŞTAN YANA Yıldız Önen

ÇİN, SUUDİ REJİMİ VE EMPERYALİZMİN HEGEMONYA KRİZİ

Geçtiğimiz hafta CNN International'da yayınlanan haberde Çin lideri Xi Jinping'in yaklaşık yedi yıl sonra Suudi Arabistan'ı ziyaret ettiği yazılıyordu. Ziyaret sırasında "kapsamlı bir stratejik ortaklık" belgesi imzalandı.

Çin'in bu ziyareti Suudi Arabistan'ın en büyük ticaret ortağı olduğu gerçeğini de hatırlattı. Elbette aynı zamanda Suudi rejimi Çin açısından bir yatırım kaynağı. Çin verilerine göre Çin ve Suudi Arabistan arasındaki ikili ticaret 2020'ye göre yüzde 30 artışla 87.3 milyar dolara çıkmış durumda.

Çin'in bir başka özelliği de dünyanın en büyük petrol alıcısı olması.

İki rejim arasındaki sıkı fıkılık masum bir buluşma olarak ele alınamaz. Hükümetler bir yandan karbon emisyonlarını büyük ölçüde azaltacaklarını taahhüt ediyorlar ama öte yandan küresel emperyalist çelişkiler bu taahhütlerin hemen unutulmasına neden oluyor. Özellikle Rusya'nın Ukrayna işgali enerji krizini tetikledi. Batı Rusya'ya ambargo ve fiyat tavanı uyguladı. Avrupa bir anda kendisini enerji açısından güvensiz bir durumda buldu.

Çin'in dünyanın en büyük petrol alıcısı olması ülke toprakları dışındaki gaz ve petrole ne kadar bağımlı olduğunu da gösteriyor. Petrol tüketiminin yüzde 72'si, doğalgazın da yüzde 44'ü başka ülkeler tarafından karşılanıyor.

Bu, Çin'in yedi yıl aradan sonra Ukrayna krizinin derinleştiği küresel askeri çatışma koşulları içerisinde yapılan Çin ziyaretini anlamamıza yardımcı oluyor.

Geçtiğimiz hafta Alex Callinicos'un Marksist.org sitesinde yayınlanan yazısı sürecin diğer kutbunu, ABD'nin hamlelerini ele alıyordu ve gelişmelerin gösterdiği gerçeğin, "Washington'un kendini Çin'e karşı savunma dürtüsünün, müttefiklerini kendi etrafında toplamak yeri-

ne onları kendinden soğutma riskini taşıdığı" olduğunu altını çiziyordu.

ABD Kaşıkçı cinayeti nedeniyle suçlanan Prens Salman'ı geçtiğimiz hafta cinayet soruşturmasından akladı. Muhammed bin Selman'ın devlet yöneticisi olduğu nedeniyle aklanması ABD'nin Suudi rejimiyle arasını sağlam tutmaya çalıştığı bir göstergesi.

Suudi Arabistan iki büyük emperyalist gücün gözbebeği gibi olurken Çin ve ABD Tayvan etrafında da büyük bir gerilim yaşıyor.

Bu, iki sorunun derinleşerek tüm dünya siyasetini sıkıştıracağını gösteriyor. Birincisi tüm bu petrol çılgınlığının iklim krizini daha da büyüteceği gerçeği. Hali hazırda yaşadığımız felaket boyutlanarak sürecek. İkincisi askeri gerilimle Çin ve ABD arasındaki rekabet, ABD'nin Çin'i daha büyük bir tehdit haline gelmeden baskı altına almak istemesi, tüm dünyada Ukrayna işgalinin yarattığı krizi katmerlendirecek.

İklim krizi ve savaşlara aynı anda karşı çıkmayı sürdürmeli ve daha büyük meydan okuyuşlarla karşılık vermeliyiz.

İRAN'DA İSYAN İDAMLARLA YENİ BİR SÜRECE GİRDİ

22 yaşındaki Mahsa Amini'nin karakolda işkence sonucu hayatını kaybetmesiyle başlayan ve üç aydır süren eylemler, 1979'dan bu yana en büyük sokak gösterileri olarak tarihe geçiyor.

İnsan Hakları Aktivistleri Haber Ajansı verilerine göre, bugüne kadar en az 475 kişi hayatını kaybetti, 18 bin 240 kişi gözaltına alındı.

Eylemler devam ederken rejimin iki kişiyi idam ettiği haberini aldık. İdam edilen Mohsen Şikari, 23 yaşında, futbolcu, kahvede çalışan bir işçiydi. Elinde bıçak olduğu, yolda ateş yaktığı gibi gerekçelerle idam edildi. Yargılanması tam bir tiyatroydu.

Meşhed kentinde gözaltına alınan Macit Rıza Rahnavard 23 gün sonra asıldı. Rahnavard'a iki kolluk kuvvetini öldürme suçlamasıyla idam cezası verilmişti. Mahkemeye kolu kırık çıkarılan protestocunun, işkence altında önüne konulan ifadeyi imzaladığı tahmin ediliyor.

İran idamlarla birlikte yeni bir sürece girdi, idamlara isyan süreci başladı. İran halkının yüzde 70'i eylemcileri destekliyor, idamlara karşı. İran'da halk artık müzakere istemiyor, iktidarın yıkılmasını istiyor.

Bu devrimin özneleri var: Kadınlar en önemli özne. 1979 İslam Devrimine karşı da ilk sesini çıkaranlar 8 Martta kadınlardı. Ayrıca etnik kesimler (Araplar, Beluciler, Kürtler) devrimin önemli

Tahran'da protesto

ayakları. Son zamanlarda işçiler devrime katılmaya başladılar, grevler yayılıyor. Gençler devrime katılan çok önemli bir kesim, 16-25 yaş arası gençler eylemlere katılıyorlar.

Devrimin lokomotifi Kürdistan. Bu devrim için önemli bir şans. Kürdistan bölgesi devrim öncesinde de örgütlüydü, her zaman hazır. İlk öldürülen Mahsa Amini Kürt, Jin Jiyan Azadi sloganı Kürtçe.

Ama bir tehlike var. Kürt bölgesi hızlı gidiyordu, diğer kesimler yavaş geliyorlardı. 2 hafta önce rejim bunu fark edip, Kürdistan'a ağır silahlarla saldırmaya

başladı. Bu da devrimi karanlık bir havaya soktu. Şiddet çok hızlı yükseldi, Kürt olmayan bölgelerde şiddetin bu kadar hızlı yükselmesi mümkün değil. Bu dengeyi sağlamak için diğer bölgelerle aynı hızda devrimi ilerletmek lazım, Kürt bölgesi bunu fark etti ve yavaşlamaya başladı.

İran Devrimi yaratıcı bir şekilde ilerliyor. Belucistan'da kadınlar hiç eylem yapmıyordu, geçen hafta o bölgede kadın eylemleri başladı. Her devrim süreci böyle yaratıcılıklarla beslenir. Devrim 100 gündür bu şekilde ilerliyor.

İdam konusunda devrimciler şimdi tepkilerinin seviyesini

güçlendirecekler. Devrimin bir merkezi yok, her türlü karar bireyler tarafından alınıyor. Bu bazı kesimler için şaşkınlıkla karşılanıyor, ama bu bir avantaj. Rejim savaşmak için hedef bulamıyor, devrimin önderliğini bulamadığı için yok edemiyor.

Her gün eylemlerde yeni taktikler kullanılıyor. Bu sayede rejim süreci durduramıyor. Herkes lider, herkes birey. Bütün devrimciler sokakta, ama rejim sokaktaki insanları etiketlemiyor.

Özgürlük, eşitlik, kurtuluş sloganları öne çıkıyor

Devrim İran'da aile yapısını da etkiledi. Kadınların ayaklanma-

ya önderlik etmesi, baba otoriterliğini kırdı.

Devrim, İran soluna yeniden doğması için ortam yarattı, yeni bir enerji kattı. 1980'li yıllarda tümüyle ortadan kaldırılan sol, şimdi sokak eylemlerinde yeniden doğmaya başladı. Duvarlara "ya sosyalizm ya barbarlık" sloganları yazılıyor.

İran devleti, halkı Suriye gibi olmakla korkutuyordu, ama halk artık buna inanmıyor, devrimi desteklemek Suriye gibi olmayı gerektirmiyor, herkes bunu biliyor, bunu pratikte yaşıyor, kitleler birbirleri ile kavga etmiyorlar, sadece rejimi devirmek istiyorlar.

Rejim şimdi eylemlere katılan kişilerin, esnafın hesaplarına el koyuyor, bu da onun giderek acizleştiğini gösteriyor. İşçi sınıfı grevleri rejimi kökünden sarıyor. Geçen hafta esnaf 3 gün üst üste çalışmadı. Bunu son 20 günde iki defa tekrarladılar. İşçilerin, esnafın çalışmaması ekonomi için çok tehlikeli. Rejim bu durumdan çok korkuyor. 3 aydır artık sokaklar eylemcilerin kontrolünde. Belediyeler sokak yazılarını silmeye yetiştiriyorlar. İdamlara halk şimdi yeni bir eylem dalgası ile cevap verecek, İran devriminin yaratıcı gelişimi devam edecek.

İranlı bir devrimci

İRAN'DA İDAMLARA HAYIR

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi'nin (DSİP) açıklaması:

Mahsa Amini 13 Eylül'de İrşad polisi tarafından kıyafeti nedeniyle gözaltına alınıp öldürüldü. Barışçıl protestolar ülkenin geneline yayıldı. Bu eylemler kadınların öncülüğünde başladı ve gelişti. Eylemlere katılanlar rejimin değişmesini istiyor.

İran rejimi eylemleri durduramayınca, eylemcileri şimdi idamlarla korkutmaya çalışıyor. Mahkemeler tam bir facia. 23 gün önce gözaltına alınan kişi şimdi idam edildi. 23 günde yargılama, savunma, temyiz her şey hızlıca hal-ledildi.

Rejimin baskı ve katliamlarına karşı sokaklarda eylemler devam ediyor. Esnafar dükkânlarını kapatıyor, işçiler greve çıkıyor, üniversitelerde boykotlar yapılıyor. Hapishanelerde tutuklular ayaklanıyor.

Kadınlar, öğrenciler, etnik gruplar, tüm kesimler birlikte eylemlere katılıyorlar. Halk bu rejimi istemediğini açıkça söylüyor.

Genel grev her yere yayıldı. İşçiler Tahran, Reşt, İsfahan, Tebriz, Şehinşehr, Hürremabad, Abadi, Kirmanşah, Bender Abbas, Burucerd ve Ahvaz kentlerindeki fabrikalarda iş bıraktılar.

Gösterilere ülkenin her yanından ve çok geniş toplumsal

kesimlerden insanlar katılıyor. Protestolar, İran'da daha önce hiçbir toplumsal hareket ve tepkinin görülmediği bölgeleri ve kesimleri harekete geçiriyor.

Böylesi büyük bir toplumsal hareketin idam benzeri vahşi cezalarla önünün kesilmesi mümkün değil. Aksine İran halkı şimdi çok daha öfkeli ve kararlı bir şekilde rejimin tamamen ortadan kaldırılması için mücadelesini yükseltecek.

DSİP, İran halkının büyük mücadelesini destekliyor. İran rejiminin idam cezası uygulamalarına bir an önce son vermesini talep ediyoruz.

DSİP

AMAZON'DAN AVUSTRALYA'YA, PARANIZ NEDEN DÜNYA'NIN YIKIMINI FİNANSE EDİYOR?

GEORGE MOMBIOT

Dünya üzerinde yaşanan her çatışmada bir şeyler korunuyor. Ve çoğu zaman, bu yanlış bir şey.

Dünyanın en zararlı endüstrileri hükümetler tarafından, özellikle ve güçlü bir şekilde korunuyor. Fosil yakıtları, balıkçılık ve çiftçilik; ekosisteme zarar veren ve yaban hayatın yok olmasından en çok sorumlu olan sektörler olarak karşımıza çıkmakta. 2021'de hükümetler doğrudan petrol ve gaz üretimini 64 milyar \$ tutarında sübvans etti ve fosil yakıt fiyatlarını düşük tutmak için 531 milyar \$ daha harcadı. 2018'den itibaren balıkçılık sektörüne yönelik küresel sübvansiyonlar, yılda 35 milyar doları buldu ve bunun yüzde 80'inden daha fazlası büyük ölçekli endüstriyel balıkçılığa gidiyor. Şirketlere "kapasiteyi artırmak" için para akıtılıyor: başka bir deyişle, deniz ekosistemleri çökerken endüstrinin daha fazla balık yakalamasına yardım ediliyor.

Her yıl hükümetler, büyük çoğunluğu çevre korumaya hiç önem vermeyen çiftliklere 500 milyar dolar harcıyor. Çevreyle ilgili olduğu iddia edilerek verilen paraların bile genellikle yarardan çok zarar getirdiği çok açık. Örneğin, Avrupa Birliği'nin "yeşil" sübvansiyonlarının çoğu, ekolojik restorasyon için kullanılması gereken arazilerde hayvancılık için kullanılıyor. Avrupa tarım bütçesinin yarısından fazlası, muhtemelen dünyanın ekolojik açıdan en yıkıcı endüstrisi olan hayvan üreticiliğini desteklemek için harcanıyor.

Et üretimi için meralara duyulan ihtiyaç, palm yağından beş kat daha fazla ormanı yok ediyor. Madagaskar, Demokratik Kongo Cumhuriyeti, Ekvador, Kolombiya, Brezilya, Meksika, Avustralya ve Myanmar'daki ormanlar da dahil olmak üzere dünyadaki en zengin habitatlar büyük tehdit altında. Et üretimi, 35 yıl içerisinde en büyük biyolojik çeşitliliğe sahip arazilerin 3 milyon kilometrekaresini yutabilir. Bu neredeyse Hindistan'ın büyüklüğü kadar bir alan. Avustralya'da, mercan kaybının önemli bir nedeni olan Büyük Bariyer Resifi bölgesindeki ormanların yok olması, yüzde 94 gibi devasa bir oranla sığır eti üretimi ile ilişkilidir. Bu felaketlerin çoğu kamu finansmanlarıyla gerçekleşmekte.

İşletme ne kadar yıkıcı olursa, siyasi korumadan yararlanma olasılığı da o oranda artıyor. Bu ay yayınlanan bir araştırmada, Herefordshire ve Shropshire'da inşa edilen tavuk çiftliklerinin, iş imkanı sağladıkları insanlardan çok daha fazlasını işsiz bırakacağı, neden oldukları nehir ve hava kirliliği, koku ve doğal bozulma

İklim krizi her yerde felakete yol açıyor

nedeniyle turizmi mahvedeceği ortaya konuluyor. Ancak bu fabrikalar için hiçbir ekonomik etki analizi yapılmadığı gibi gazete, planlamacıların turizm endüstrisini "ciddi olmayan ve önemsiz" olarak değerlendirerek son derece küçümsedikleri tespitinde bulunuyor. Yine gazetede ki yazıdan anlıyoruz ki planlamacıların çiftliklere karşı tutumları çok farklı; ciddi ve erkek işi olarak tanımlıyorlar. Dünya sistemlerini çöküşe sürükleyen "sert", "erkeksi" endüstriler, hükümetler tarafından şımartılıp korunurken, daha az yıkıcı sektörler kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kalıyor.

Dünyadaki yaşamın yok edilmesi için kamu kaynakları rahatlıkla kullanılırken, korunması için gerekli kaynaklar her zaman yetersiz kalmakta. BM'ye göre, dünyayı korumak için yılda 536 milyar dolara ihtiyaç var – onu yok etmek için harcanandan çok daha az – ancak bu finansman bulunamıyor. Bazı sözler verildi, neredeyse hiçbirisi gerçekleşmedi.

Zararlı endüstrilerin siyasi olarak korunması, özellikle kirlilik paradoksu nedeniyle siyasetin dokusuna işlenmiştir ("Ticari işletme ne kadar çok çevreye zarar verirse, faaliyetlerinin yasaklanmaması için siyasete o oranda daha fazla para harcaması gerekir. Sonuç olarak, siyasete en zarar verici ticari girişimler hakim olur.") Bunun aksine, dünya sistemleri sonradan düşünülmüş bir aksesuar olarak görülür: sahip olmak güzeldir, ancak sınırlamalar koymak zorunda kalmıldığında kolayca vazgeçilebilir. Oysa vazgeçilemez temel gerçek yaşanabilir bir gezegendir.

2010 Yılında Japonya'nın Nagoya kentini

de düzenlenen biyoçeşitlilik zirvesinde hükümetler, 2020 yılına kadar yerine getirilecek 20 hedef belirledi. Hiçbiri başarısız oldu. Montreal'de düzenlenen biyoçeşitlilik Cop15 zirvesine hazırlanırken hükümetler, yaşadığımız dünyanın savunmasına değil, sahte çevreciliğe yatırım yapıyor.

Ana hedef, 2030 yılına kadar karalar ve okyanuslarının yüzde 30'unu koruma altına almak. Ancak hükümetlerin korumadan kastettiği şey, genellikle ekolojistlerin kastettiği şeyle çok az benzerlik gösterir.

Örneğin İngiltere'yi ele alalım. Kağıt üzerinde, yüzde 28 ile zengin dünyadaki en yüksek korunan arazi oranlarından birine sahip. Bu oran rahatlıkla yüzde 30'a çıkarılabilir ve yükümlülüklerini yerine getirdiğini iddia edebilir. Ama aynı zamanda dünyada doğayı en çok tüketen ülkelerden de biridir. Bu nasıl oluyor? Çünkü "korunan" alanlarımızın çoğu bu türden değil.

Bir analiz, arazilerimizin yalnızca yüzde 5'inin uluslararası korunan alan tanımına uyduğunu gösteriyor. Yasayı uygulayacak neredeyse hiç kimse kalmadığından, bu kırpıntılar bile risk altında. Denizde, deniz koruma alanlarımızın çoğu haritadaki çizgilerden başka bir şey değil ve trol tekneleri hala onları parçalamaktadır.

Bütün bunların çok daha kötüye gitmesi muhtemel. Gündemdeki AB yasa tasarısı kabul edilirse, Birleşik Krallık'taki yasal korumanın tüm temeli yıkılabilir. Bu hükümetin standartlarına göre bile, bu konuya dahil olan akılsız, düşüncesiz vandallık şok edici. Brexit'in Brexit

anlamına geldiğini kanıtlamak için 570 çevre yasasının gelecek yıl sonuna kadar kaldırılması veya değiştirilmesi gerekiyor. Halka açık bir görüşme olmayacak, kanıt sunma kapsamı olmayacak ve büyük olasılıkla parlamentoda tartışılması için bile fırsat olmayacak. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok mevzuatı değiştirmek lojistik olarak imkansız, bu nedenle en olası sonuç kaldırılmalarıdır. Eğer öyleyse, İngiltere'deki nehirler, toprak, hava kalitesi, yeraltı suları, vahşi yaşam ve habitatlar için oyun bitti. Sahtekarlar ve dolandırıcılar için ise oyun devam ediyor. Aslında tüm ülke bir serbest liman haline gelecek.

Bir fikir uğruna her şeyi mahvetmeye hazır Muhafazakar Parti'nin yıkıcı içgüdülerini, kaos ve işlev bozukluğuna olan iştahtını asla hafife almayın.

Bizi felakete sürükleyen korunan endüstriler, kontrol edilmezlerse her şeyi ele geçirecekler. Kara ve deniz üzerinde kontrol için acımasız bir rekabetle karşı karşıyayız. Yaşam alanlarımızı kazanca dönüştürmeye çalışanlar ile onları savunmaya, eski haline getirmeye ve mümkünse kapitalizmin vahşetiyle mülksüzleştirilmiş yerli halka iade etmeye çalışanlar arasındaki rekabetten bahsediyoruz. Bunlar asla sadece teknik veya bilimsel konular değildir. Sadece yönetim tarafından çözülemezler. Derinden politiktirler. Yaşayan dünyayı koruyabiliriz ya da onu yok eden şirketleri koruyabiliriz. İkisini birden yapamayız.

The Guardian'da yayınlanan "From the Amazon to Australia, why is your money funding Earth's destruction?" makalesini çeviren TN.

ÇOCUKLAR VE KADINLAR KIRMIZI ÇİZGİMİZDİR

H.K.G.'NİN HAKLI MÜCADELESİNİN YANINDAYIZ

VOLKAN AKYILDIRM

Genç bir kadın, çocuk yaşta evlendirilip yıllarca sistematik tecavüze uğradıktan sonra mücadele etmeye karar vermeseydi, çocuk istismarı ve aile baskısının yarattığı vahşet böylesine bir şekilde toplumun gündemine yerleşmezdi.

H.K.G. 6 yaşındayken kendisinden 23 yaş büyük Kadir İstekli adlı biriyle evlendirildi. Bunu onaylayan Hiranur Vakfi'nin kurucusu babası Yusuf Ziya Gümüşel ve annesi Fatma Gümüşel'di. Müritleri olduğu söylenen bu adamla dini nikahın kınılmasının ardından cinsel istismarda başlamış. Her gün Kadir İstekli'nin tecavüzlerine maruz kalmış.

14 yaşındayken, çocuk yaşta evlendirildiği bir sağlık kontrolü sırasında açığa çıkmış. 18 yaşının altındaki bireylerin, yetişkinler tarafından cinsel istismarı yasalara göre suç ve bu yüzden otomatik olarak soruşturma başlamış. Fakat savcılığın soruşturması, H.K.G.'ye "kocası" ve ailesi tarafından verdirilen ifade ile yaş tespiti için gereken kemik testine bir başkasının sokulmasıyla bitmiş. Yaşı büyütülerek resmi nikah kıydırılmış. H.K.G. 14 yaşındayken kurtarılabilir. Fakat sıradan insanların yapamayacağı türde bir organizasyonla bu pisliğin üzerini örtebilmişler.

Dava dosyasından anlıyoruz ki H.K.G. başına gelenlerin ailesi tarafından "oyun" denilerek meşrulaştırılmasını, başka kadınlarla tanışıp konuştuğu anda aşmayı başarmış. Hiç tanımadığı iki kadının fikri yardımıyla birlikte hukuki mücadelesini başlatma kararını vermiş. 22 yaşında evi terk ederek devlete sığınmış ve suç duyurusunda bulunmuş. İki yıl boyunca devlete ait bir yurttta kalmış. Burada da rahat bırakılmamış, susmasını isteyen ailesinin baskısını koruma altında da yaşamış. Suç duyurusu üzerine açılan soruşturma dosyasına bakan iki savcı tutuklama istese de hakimler bunu reddetmiş. İddianame-nin davaya dönüşmesi iki yıl boyunca bekletilmiş.

Siyasi sorumlular

Birgün yazarı Timur Soykan'ın H.K.G.'nin adalet mücadelesini kamuoyuna duyurmasının ardından davanın ilk duruşma tarihinin beş ay sonraya verildiği de öğrenildi. Ancak sosyal infial nedeniyle Ocak ayına çekildi. Yıllardır bu ağır suçları işledikleri halde tutuklanmayan anne, baba ve "koca" için tutuklama talepleri gelmeye başladı. Nihayet gözaltına alındılar.

Eleştirilerin muhatabı olan Adalet Bakanı Bekir Bozdağ, günler sonra ortaya çıkıp yargıya güvenilmesi gerektiğini söyledi. Oysa kendisi gibi daha önce bakanlık koltuğuna oturmuş olanlar, muhalifler için hızla uygulanan dava/ceza/tutuklama çarkını, çocuk yaşta evlilik ve cinsel istismar söz konusu olduğunda çalıştırmadılar.

H.K.G. 14 yaşındayken bir yetişkinle cinsel ilişkiye girdiğinin belirlendiği yıl Adalet Bakanlığı koltuğunda Sadullah Ergin oturuyordu. Ergin, daha sonra AKP'den koşturdu, şimdi DEVA partisinde siyaset yapıyor.

Ergin'in döneminin hemen ardından Bekir Bozdağ'ın Adalet Bakanlığı dönemi başladı. Arada Kenan İpek'in bir dönemi olsa da Bozdağ'ın bakanlık serüveninin ilk dönemi 2017 yılında Abdülhamit Gül'ün bu koltuğa oturmasıyla kesildi. 2020'de H.K.G.'nin hukuk mücadelesi bir soruşturmaya dönüştüğünde Adalet Bakanlığı koltuğunda Gül oturuyordu ve onun bakanlığı altında geçen 2 yılda yargılama engellendi. Şimdi tekrar bakan olarak karşımıza çıkan Bozdağ, yargıya güvenmemizi istiyor.

H.K.G.'nin adalet mücadelesine sahip çıkmayan bir diğer devlet kurumu Aile Bakanlığı. Bugünkü bakan Derya Yanık, tepkileri üzerine çekince sanki bir kahramanmış gibi ortaya çıktı ve davaya müdahil oldu. Peki aynı bakanlık yıllardır neredeydi?

Bu konuda konuşmayan bir başka siyasi sorumlu ise İçişleri Bakanlığı'dır. LGBTİ+ ve kadın haklarına savaş açmış isimlerden biri olan Süleyman Soylu, belli durumlarda harekete geçirdiği kolluğu söz konusu zanlılar Yusuf Ziya Gümüşel ve Kadir İstekli olduğunda harekete geçirmede. Şarkıcı Gülşen'i bir espri yüzünden zindana atanlar, binlerce muhalifin hayatını karartanlar söz konusu hak ve adalet mücadelesi veren bir kadın olunca suskun kalabiliyorlar.

Ve Cumhurbaşkanı Erdoğan günler sonra bu konu hakkında konuştu.

Medeni kanunu, ceza yasalarını uygulamaktan imtina eden iktidar, kadınlar ve çocukların haklarını koruyan İstanbul Sözleşmesi'nden çıkmak konusunda hevesle, ivedi olarak davrandı.

H.K.G.'nin hayatının karartılmasında ve hukuk mücadelesinin engellenmesinde, genç bir kadını korumayan bir iktidar var.

Tek sorumlu onlar değil. Davayı engelleyen devlet görevlileri, hakimler, usulsüzlükle çocuk istismarının üzerini

örtener de en az aile ve cinsel saldırgan "koca" kadar sorumludur.

Ayrıcalıklar

Kızlarını böyle bir istismara uğratan aile ve cinsel saldırgan kimdir ki devlet mekanizmalarını kolaylıkla aştı ve bir tür korunma elde edebildi?

Baba Yusuf Ziya Gümüşel, İsmailağa denilen Çarşamba tarikatının liderlerinden biri. İsmailağa'nın en önemli özelliği siyaset ve devletle ilişkisidir. Trabzonlu olan tarikat liderinin İstanbul Fatih'e yerleşmesi ve kendi cemaatini kurması, başından itibaren devlet tarafından desteklendi. Bunun sebebi yine Fatih'te bulunan Rum Patrikhanesi'ne karşı bir odak oluşturulmasıydı. İsmailağa'nın bir diğer yönü antikomünist olması ve gelişen sol hareketlere karşı örgütlenmesidir.

İktidarın hışmına, hele hele 15 Temmuz sonrası, uğramasının nedeni geleneksel devlet işleyişini savunması hatta bunu aşırı sağcı saiklerle meşrulaştırmasıdır. TV'lere bir muhatap gibi çıkarılan Cübbeli Ahmet gibiler son dönemde bazı konserleri yasaklatanlar, LGBTİ+'lara karşı nefret yürüyüşlerinin başını çekenler, makbul İslamcılar olarak gösterilmek istenenlerdir. Bunların devlet içinde kadrolaşmalarına da izin veriliyor.

İsmailağa'nın bir diğer özelliği başını çekenlerin zenginliği, adeta holdingleşmesidir.

Fakat bu mesele, AKP ile cemaatin siyasi yakınlığı, din ya da kültür farklıları etrafında ele alınmayacak denli kapsamlıdır.

Çocukları kurban eden toplum

Çoğu kişi H.K.G. davasını, dini saiklerle tartışıyor. Kız çocuklarının evlendirilmesi, sınıflı toplumların bir ürünüdür. Kadınları bir mal olarak gören ve aileyi ekonomik/siyasi gücü pekiştirme aracı olarak gösteren toplum yapısı kapitalizmde de değişmedi. İster kalabalık ister çekirdek olsun, aile erkeğin kadın üzerindeki baskısı, her ikisinin de çocuklar üzerindeki baskısı olarak örgütlendi.

Aşırı sağcılara göre aile tehlikede ve LGBTİ+'lar yani doğan her yüz kişiden 10'unun kimlikleri yasaklanmalı. Kadını ve çocukları koruyan yasa maddeleri ve sözleşmeler kaldırılmalı. Aileyi kutsal ilan edenler her zaman olduğu gibi hayatları karartıyor. Çocuk ve kadın istismarlarını yapanların çoğu aile bireyleri, akrabalar ve eşler.

“FAŞİST VE ŞEYTANİ BİR SİSTEM”

Almanya’da, Almanya sınırları dahilinde ikinci bir Almanya var! Adı "Königreich Deutschland", yani Almanya Krallığı.

Hiçbir ülkenin tanımadığı bu krallığın tahtında Kral I. Peter oturuyor. Krallık kendi parasını basıyor, vatandaşlarına kendi kimlik belgelerini veriyor ve kendi bayrağı var. Kralın iddiasına göre vatandaşlarının sayısı 5.000 kadar.

BBC ile konuşan Kral I. Peter, bildiğimiz Almanya devletinin “yıkıcı ve hasta” olduğunu söylüyor, “Bu faşist ve şeytanî sistemin bir parçası olmaya hiç niyetim yok” diyor.

Peter’in tebaası Covid-19 aşısı olmuyor ve son yılların yaygın komplo teorilerinin hemen hepsine inanıyor. Almanya devletine vergi vermiyorlar, çocuklarını devlet okullarına göndermiyorlar. Peter ehliyesiz araba kullanmaktan, kendi sağlık sigortası sistemini kurmaktan ve tebaasının paralarını yemekten hapis yatmış.

Peter ve tebaasını (ve benzerlerini) Alman istihbarat servisi aşırı sağcı komplo teorisyenleri ve ‘ulusal tehdit’ olarak tanımlıyor. Bu gruplar II. Dünya Savaşı’nın bitiminde kurulan Alman devletini meşru kabul etmiyor, tanımlıyor.

Alman polisi bu grupların toplam 21.000 civarında üyesi olduğunu bildiriyor.

Amerika’da ise bu tür binlerce üye değil, binlerce grup var!

Amerika’daki gruplar ve milisler Krallık ilan etmiyor elbet (tam tersine, müthiş bireyci, her türlü merkezçiliğe müthiş düşman bir ideolojileri var). Ama devleti tanınamak, devlet kurumlarını meşru kabul etmemek, dünyadaki her şeyi uçuk kaçık komplo teorilerinin gözlükleriyle görmek açısından Königreich Deutschland’dan farkları yok.

Farklı yanları, tepeden tırnağa silahlı olmaları ve faşist, ırkçı, antisemit görüşleri çok daha açıkça savunmaları.

Avrupa’da da, Amerika’da da istisnasız bütün bu grupların ortak bir yanı var: Hepsi mevcut devlete, merkezî idareye, mevcut siyasetlere ve politikacılara, kısacası “sisteme” düşman. Kral I. Peter’in “Bu faşist ve şeytanî sistem” ifadesini kullanması tesadüf değil.

Ve dolayısıyla bütün bu grup, milis ve hareketler kapitalizmin en çok ezdiği, yoksullaştırıp eziyet çektiği, dışladığı, çaresizlik duygularına sürüklediği kitleler arasında taraftar buluyor.

Trump, Bolsonaro, Modi, Meloni gibi aşırı sağcı politikacılar da geleneksel “devlet adamı” davranışlarına uymayarak, sanki sistem dışıymışlar, sisteme düşmanmışlar gibi davranarak bu kitlelerin desteğini kazanıyor.

Trump ve Bolsonaro’nun gitmesi Amerika ve Brezilya’da bu kitlelerin yok olduğu anlamına gelmiyor.

Yok olmaları ancak kapitalizmin tüm kurbanlarına umut veren, farklı bir geleceği işaret eden, kitlesel ve radikal hareketler ortaya çıktığında mümkün olacak.

İster dini ve kültürel birer mesele olarak gösterilsin isterse doğrudan bir nüfus hamlesi olsun, H.K.G.'ye yapılan en ağır insanlık suçlarından biridir: Pedofili.

İşlenen bir diğer insanlık suçu, kadınların üstünde kurulan baskıdır. Çocuk ya da genç kadınlar, aileleri tarafından bile isteye evlendirilmektedir.

H.K.G.'ye yapılanlar münferit bir hadise değil. Devletin resmi kurumu TÜİK'e göre, 2020'de - yani H.K.G.'nin adalet mücadelesini başlattığı yılda - 15 yaşından küçük 117 çocuk doğum yaptı.

■ Bu sayı 2019'da 152; 2018'de 187 ve 2017 yılında 273 idi. 15 yaşından küçük çocuk anne sayısı 2001 yılında ise 2 bin 730'du.

■ 2020 yılında 15-17 yaş arasında 8 bin 154 çocuk doğum yaptı. Bu sayı 2019'da 9 bin 893; 2018'de 11 bin 191 ve 2017 yılında 15 bin 160'dı.

Bu rakamların gerçekte çok daha fazla olduğu, adli bir vaka olarak yansımadıkları tahmin edilebilir. H.K.G.'nin kendi hayatına sahip çıkan adalet mücadelesi olmasaydı, başına gelenleri, bütün bu çocukların başlarına gelenler bilinmeyecekti.

Kapatmak çözüm değil

Bazıları çözümü "tarikatların ve cemaatlerin kapatılmasında" görüyor. Bu yapılar zaten resmen yasaklı. Fakat kapalı topluluklar ve evler içinde varolmaya devam ediyorlar. Devleti ilgilendiren ise bu oluşumların ne denli işine yarayıp yaramadığı. Devlet baskısıyla yasaklanmalarını istemek, yeraltında faaliyetlerini devam ettirmelerine göz yummak demektir. Türkiye tarihi bu politikanın yarattığı vahim sonuçları defalarca yaşadı. İçer kapalı, kendi yasalarını uygulayan topluluklar içindeki bireylerin hak ve özgürlükleri ancak şeffaflaşma, demokratik denetim ve temel hakların tüm yurttaşlar için uygulanmasını devlete kabul ettirmekten geçer.

Ne istiyoruz?

■ Çocuklar ve kadınlar kırmızı çizgimizdir. Onların yaşamlarını karartan her türlü baskı ve saldırganlık kabul edilemez. Failler, ister anne-baba isterse "kocalar" olsun yargılanmalı cezalandırılmalıdır.

■ Her sınıfta ve toplulukta pedofili ile cinsel istismar görülebilmektedir. Her bir vaka, hiçbir ayrıcalık olarak görülmeden ele alınmalı; mağdurların talepleri karşılanmalıdır. Çocuk istismarı ve tecavüzleri en sert şekilde cezalandırılmalı!

■ Çocuk istismarını geçiştiren, devlet bürokrasisinden yargıya, iktidar yetkililerinden yöneticilere kadar tüm sorumlular en ağır cezaları alsınlar!

■ Çocuk evliliğini savunan, kadınların cinsel yaşamına karışan, giyimine, kadınların ve erkeklerin bacaklarının ne kadarının görüneceğine dair fetvalar veren odakların tümü engellensin. Bu türden yayın yapan medya organları nefret söylemi üretmek ve tecavüzü özendirme nedeniyle soruşturulsun!

■ Döneme göre makbul olarak görülen dini yapıların devlet içinde kadrolaşmasına son verilmelidir. Devlet dinden eline çekmeli, resmi din dayatması ortadan kaldırılmalı, her kapalı topluluk hiçbir ayrıcalık tanınmadan uzak tutulmalıdır: Mali faaliyetleri denetlenmeli, özellikle çocuklar ve kadınlar korunmalıdır.

■ Aşırı sağcıların "aileyi koruma" adı altında başlattıkları cinsiyetçi ve homofobik savaşa dur demeliyiz. Bu yüzden (çoğu zaman uygulanmayan) yerel yasaları aşan uluslararası bir sözleşme ve yargı sisteminin buna uygun olarak şekillenmesi önemlidir. İstanbul Sözleşmesi'ne geri dönelim!

MOLYNEUX LENİNİZMİ SAVUNURKEN

ŞENOL KARAKAS

John Molyneux İrlandalı yoldaşlarımızın anlattığı gibi savaş karşıtı bir toplantıdan eve döndükten sonra yaşamını kaybetti. Sosyalizm geleneğini dünden bugüne taşıyan çok önemli bir devrimciyi kaybettik. İşçi sınıfının kendi eyleminin ürünü olan bir sosyalizm perspektifine uzun yıllardır aşağıdan sosyalizm geleneği adını veriyoruz. Bu gelenek, işçi sınıfının kapitalist üretim tarzının içinde tuttuğu konuma özel bir önem verir. Üretimin kolektif doğası, doğrudan üreticilerin kolektif etkinliğinin gelişmesine neden olur. Büyük sanayi, atomize edilemez, minik minik parçalara ayrılmaz, üretilen ürünler, dev bir sanayi kompleksinin, kısaca bu kompleks canlı bir organizma haline getiren işçilerin kolektif emeğinin ürünüdür.

Üretim sürecinin kolektif doğasıyla üretilen ürünlerden elde edilen kâra bireysel el koyuş arasında büyük bir çelişki vardır. Bu, üretim sürecinin kolektif karakteriyle üretim araçları üzerindeki kapitalist/bireysel özel mülkiyet arasındaki çelişkinin bir yansımasıdır.

Bilinç ve deneyim eşitsizliği

İşçi sınıfı, üretim sürecinde kolektif olarak yer alan bir sınıf olmakla kalmaz sadece, aynı zamanda bu çelişkileri de kolektif olarak görür, yaşar ve yaşadıkları kolektif olarak sınıfsal bir şekillenme geçirmesine neden olur. Aşağıdan sosyalizm geleneği, sosyalizmi işçi sınıfının üretim yerlerinde yaşadığı sınıf şekillenmesinin bir ürünü, bir ifadesi olarak görür.

Ama burada sınıf şekillenmesinin tek tek işçilerin bir ve aynı mücadele deneyimine, bir ve aynı sınıf bilincine ulaşması anlamına gelmediğini görmek çok önemli. John Molyneux'nun çağdaşı bir çok Marksist'ten çok daha net bir şekilde gördüğü gibi, devrimci bir işçi partisinin varlığını zorunlu kılan bu durumdur. Sınıf şekillenmesi tüm işçi sınıfını etkileyen bir süreçtir ama mücadelenin her bir aşamasında işçi sınıfı içerisinde derin bir eşitsizlik vardır. Bu, bir genel grev anında da, bir işçi barikatının önünde de bir protesto gösterisinde de yaşamayı sürdüren bir eşitsizliktir. Molyneux, bu eşitsizliğin önde duran, harekete liderlik eden işçilerin lehine çözülmesi, önde duran işçilerin işçi sınıfının geniş kesimlerinin desteğini kazanabilmesi için sadece bir partinin değil, sınıf mücadelesinin keskin dönemlerine uyarlanabilmek için Lenin'in fikirlerindeki ipuçlarını değerlendirebilecek kitlesel bir devrimci işçi örgütünün sürekli olarak inşa edilmesi gerektiğini savundu.

Leninizm'in savunusu

Bu nedenle, tekrar tekrar Leninizm'i savunmaya devam etti.

Lenin'i ve onun gibi binlerce sosyalist işçinin deneyimin sadece 1917 Ekim Devrimi günlerinde oynadıkları rol nedeniyle savunmak tek başına anlamlı değil. O rolü görmezden gelenler tarihi açıkça çarpıtmaya çalışanlar oluyor. Molyneux, bu durumu şöyle anlatıyor: "Lenin önemlidir. Rus tarihinde ya da yirminci yüzyıl tarihinde önemli olduğundan bahsetmiyorum ki bu zaten açık. Lenin'in hala önemli olduğunu söylüyorum. Burjuvazi için ve bugünün sosyalist pratiği için öneminden bahsediyorum."

Molyneux, Leninizm'in Savunusu adlı broşüründe "Adına Lenin/Stalin devamlılık tezi" dediği ve Türkiye sol hareketi içinde de son derece güçlü bir moda haline gelen ama aynı zamanda küresel bir dogma haline gelmiş olan görüşün temelleriyle tartışıyor. Bu demokratik-merkezî-yetçilik ilkesinin parti yönetiminin demir yumruğunun otoritesi anlamına geldiği iddiasıyla özetlenebilecek eski bir tartışma. Lenin'in savunduğu parti anlayışı, "Lenin'in metodu şuraya gider: Parti örgütü (kongre) önce tüm olarak partinin yerine geçer; sonra Merkez Komitesi örgütün yerine geçer; sonunda bir tek 'dik-tatör' Merkez Komitesinin yerine geçer." sözleriyle eleştirildi. Lenin'in üzerine yapılan, 100 sene sonra hala Leninizm tartışmasında, devrimin kaderini çizen güçlerin ele alındığı polemiklerde ve Doğu Bloku'nun çöküşünün kökenlerini araştıran analizlerde akla ilk gelen suçlama, 100 küsur sene önce dile getirilen bu eleştiri olmuştur. Oysa, parti tartışmasında Lenin'in dile getirdiği görüşün bu yaklaşımla uzaktan yakından ilgisi yoktur. Molyneux, broşüründe, "Lars Lih, muazzam bir akademik eser olan "Lenin'i Yeniden Keşfetmek: Bağlamıyla 'Ne Yapmalı'"da Lenin'in işçi sınıfına dönük olumsuz bir

tutum takındığı fikrini çürütmüştür. Lih, sayısız kanıt sunarak Lenin'in bütün Rus Marksistleri içinde Rus işçi sınıfının politik kapasitesi ve potansiyelini en şevkle savunan Marksist olduğunu gösterir.

Parti ve hareket

Ne 1905 ne de 1917 devrimi, bir kişinin, bir partinin başlattığı isyanlardı. Her iki devrimci dalga da işçi sınıfının sosyal patlamaları olarak gündeme geldi. Sorun, bu sosyal patlamalar, işçi sınıfının kaderini ele almak üzere doğrudan eylemlerle sahneye çıktığı anlarda öncü işçilerin sınıfın geri kalanını kazanmayı ve süreci bir işçi sınıfı iktidarına dönüştürmek için tüm harekete nasıl müdahale edeceğini tartışmaktır. Bu sorunun ne kadar güncel olduğunu görmek için son 30 yılın küresel mücadelelerinin döngülerine bakılabilir. Ama dört örnek, Arap Baharı, özellikle Mısır'daki devrimci dalga, Sudan ve Sri Lanka büyük kitlesel isyanların rejimleri zorlamanın ötesinde kalıcı ve sınıfsal bir iktidar değişimine yol açması için kitlesel devrimci partilerin varlığının ne kadar yaşamsal önemde olduğunu gösteriyor. Son örnek ise İran'da yaşanıyor. Yaklaşık üç aydır süren isyan dalgası, grev hareketlerini de içererek sürüyor ama İran rejimi şimdi sert bir terör dalgası başlatmış durumda.

Molyneux'nun Lenin'i savunusu bu yüzden çok önemli. Ama unutulmaması gereken, Lenin'in savunduğu parti anlayışının siyasetten kopuk olmadığıdır. Örgüt siyasete tabidir ve siyasal taktikler ve stratejiler, Marksist geleneğin her güncel çarpıcı gelişmeyle yeniden güçlendirildiği devrimci fikirlere yaslanarak geliştirilir. Molyneux, "Lenin'in politikasının özünün (tabii ki tüm detaylarıyla değil) geçerliliği-

ni korumakla kalmayıp bugünün devrimci sosyalist teori ve pratiği için önemli bir temel olduğunu Lenin'in düşüncesinin üç yönüne odaklanarak tartışacağım. Bence bu yönler Leninizm'in tanımlayıcı özelliklerini oluştururlar: emperyalizm ve savaş teorisi, devlet teorisi, parti teorisi ve pratiği."

Leninizm'i terk etmek mi?

Molyneux broşürünü şöyle tamamlıyor: "Devrimci durum için uygun koşullar beklemek bir işe yaramayacaktır. 1917'de Rusya'daki zaferle 1919-23'te Almanya'daki yenilgi arasındaki fark Bolşevik Parti uzun yıllardır örgütlenip işçi sınıfının önemli kesimlerinin güvenini kazanırken, Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht ve Alman devrimci sosyalistlerin Sosyal Demokratlardan kopmak için çok geç kalıp devrimin sıcağında güçlü bir partiyi inşa edecek zamanları olmamasıydı. Mümkün olabildiğince hazırlıklı olmakta fayda var; bu da partiyi devrimden önce -şimdi- inşa etmek anlamına geliyor... dünya değişiyor, kapitalizm gelişiyor ve Marksizm de her cephede çağdaş gerçekliğin somut analizi temelinde gelişmelidir. Bununla birlikte benim görüşüme göre bunu yapmanın en iyi yolu Leninizm'i terk etmekten değil onu temel almaktan geçiyor."

John Molyneux uluslararası işçi sınıfı mücadelesi açısından çok büyük bir kayıp. Bir önceki kuşağın sınıf mücadelesinin deneylerini ve derslerini bir sonraki kuşağa, üstelik devrimci pratikten, mücadelenin günlük rutin işlerinden bir saniye bile kopmadan müthiş bir ustalık ve entelektüel bir keskinlikle aktardı. İşçi sınıfı içinde örgütlenenler onun mücadelesinden güç almaya devam edecekler.

ASGARI ÜCRET: İKTİDAR VE SERMAYE İŞÇİLERİ EZİYOR

Yine açlık sınırına yakın bir para, asgari ücret olarak belirlenecek.

Ayrıca şu anki enflasyon geçmiş yıllardaki enflasyon oranlarına göre çok yüksek olduğundan, belirlenen asgari ücret 3 ay geçmeden yarı yarıya değer kaybedecek.

Enflasyondaki bu hızlı artışa rağmen asgari ücret yılda bir veya iki kere belirlendiğinden, insanlar tam bir sefaletle mahkûm oluyorlar.

Bu enflasyon koşullarında asgari ücretin her ay, enflasyon oranında artırılması gerekiyor.

Asgari ücret, normal ücret oldu
2017 yılında çalışan nüfusun

yüzde 35'i asgari ücret alıyordu. Bugün ise 15 milyon SGK'ya kayıtlı işçinin yarısından fazlası asgari ücrete çalışıyor. Artan enflasyon karşısında eriyen ücretler ve düşen alım gücü nedeniyle işçiler aileleriyle birlikte sağlıklı beslenme bir yana, doyacak kadar bile ücretten mahrumlar.

Enflasyonun üç haneli sayılara çıktığı, ekmekten kahveye, süttten sebze her şeyin el yaktığı, geçim kaygısının kitleselleştiği böyle bir dönemde, asgari ücret en önemli konu haline gelmiş durumda. Kış ayları geldi, geçen yıl 500 liraya ısınan evler, bu yıl ısınma için en az 1500 lira harcayacak. Diğer her harcama ateş pahası.

TÜİK verileri gerçek değil

TÜİK, iktidarın ücret zamları ile ilgili politikalarının bir aparatı haline gelmiş durumda. Asgari ücret tespitinde esas alınan TÜİK verileri gerçeği yansıtmıyor. Bağımsız ekonomistlerin yüzde 170 olarak bulduğu enflasyonu, TÜİK yüzde 84 olarak açıklıyor.

İktidar ne kadar zam yapmak istiyorsa, TÜİK enflasyonu o kadar ilan ediyor. Türkiye'de vergi sisteminde önemli bir yeri olan 'yeniden değerlendirme oranı' yüzde 123 olarak açıklandı. İktidar enflasyonun yüzde 80'lerde olduğuna inansa, yeniden değerlendirme oranını bu şekilde yüksek belirlemezdi.

Açlık sınırının 8 bin lira, yoksul-

luk sınırının 26 bin lira olduğu koşullarda asgari ücretin en az 15 bin lira olması gerekir.

Komisyon tam bir tiyatro

Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nda yer alan temsilcilerin çoğunluğu, iktidar yanlısı kurum ve kuruluşlardan oluşuyor. İşçinin, emekçinin sırtından geçinen insanlar asgari ücreti belirleyecek.

Komisyondaki sözde işçi temsilcisi Türk-İş yöneticileri, sendikaların kasasından aylık 100 bin lira civarında gelir elde ediyorlar. Komisyon toplantılarına son model arabalarla gidiyorlar.

İşveren ve devlet temsilcilerinin zaten tuzları kuru.

Yoksulluk nedir bilmeyen insanlar, asgari ücret tespit ediyorlar. Böyle bir ekipten işçinin yararına sonuç çıkması mümkün değil.

Türk-İş, asgari ücrette 'kırmızı çizgi' olarak 7 bin 785 lirayı belirledi. Bu rakam açlık sınırının bile altında. Bu rakama pek çok kentte artık ev kiralanamıyor.

Bu komisyonun yapacağı toplantılardan emekçilere ancak yoksulluk çıkar.

Ama işçi sınıfı örgütlerinin yapacağı baskı, eylem ve etkinlikler ile bu değiştirilebilir. Hemen şimdi milyonlarca işçi meydanlara çıkarak asgari ücretin en az 15 bin lira olmasını sağlayabilir.,

MÜCADELENİN İÇİNDEN

Faruk Sevim

TÜRK-İŞ VE İŞÇİ HAREKETİ

Türk-İş liderliği, asgari ücret pazarlığına açlık sınırının bile altından başladı. Türk-İş Başkanı Ergün Atalay, geçen Haziran ayında da, artan enflasyon ve düşük ücretler konusunda baskılarla karşılaşınca, çareyi Cumhurbaşkanı Erdoğan ile görüşmekte bulmuş ve cumhurbaşkanından "gönlünden ne koparsa o kadar ücret zammı" istemişti.

Şimdi yine asgari ücret için düşük teklifle başlayıp, Cumhurbaşkanının el yükseltmesini, böylece "işçileri kurtarmasını" istiyor, bunun ortamını hazırlıyor.

Türk-İş, kurulduğu 1952 yılından itibaren işçilerin hak ve çıkarlarını kazanmak, korumak ve geliştirmek için mücadele etmesi gereken bir işçi örgütü olmaktan çok, devletin işçiler içindeki 'temsilcisi' ya da 'uzantısı' oldu.

Her darbe sonrası, Türk-İş darbeci hükümetleri destekledi, işçi sınıfı örgütleri ile dayanışma içine asla girmede. 12 Eylül darbe hükümetinin Çalışma Bakanı, Türk-İş'in genel sekreterydi.

Mücadele tarihi

Türk-İş'in tarihi sadece sağcı bir sendika tarihi değil, aynı zamanda işçilerin aşağıdan mücadelesinin de tarihidir.

1989 Bahar eylemlerini başlatan belediye işçileri Türk-İş üyesiydi. Dönemin Türk-İş bürokrasisi işçilerin baskısıyla kitlesel eylem kararları almak zorunda kaldı.

Büyük Madenci yürüyüşünü, Türk-İş'e bağlı Birleşik Maden İş Sendikası gerçekleştirdi.

Seka ve Tekel direnişleri, Paşabahçe ve THY grevleri Türk-İş üyesi işçiler tarafından gerçekleştirildi.

2015 eylemlerini gerçekleştiren metal işçileri Türk-İş'e bağlı Türk Metal Sendikası üyeleri.

Değişim dönemleri

89 Bahar eylemlerinin etkisiyle 1990'lı yılların başında Türk-İş'e bağlı sendikaların yarısından fazlasında yönetim değişiklikleri oldu, 1992'de genel başkan değişti, 12 Eylül darbecilerinin adamı Şevket Yılmaz'ın yerine, sosyal demokrat olarak bilinen Bayram Meral genel başkan seçildi.

İşçiler 1994-1996 yılları arasında, yerellerde kurulan şubeler platformlarının öncülüğünde pek çok kitlesel eylem gerçekleştirdi. Türk-İş, sendikal alanın dışında siya-

sal alanda da kendini gösterdi, savaş karşıtı hareketin içinde yer aldı.

Ancak Türk-İş, 2003'ten itibaren (yönetimin değişmesi, Bayram Meral'in yerine Salih Kılıç'ın gelmesiyle), yeni kurulan AKP hükümeti ile yakın ilişkiler içine girdi. Özellikle 2007'de Mustafa Kumlu'nun Genel Başkan olması ile Türk-İş'te sıkı bir AKP dönemi başladı. 2013'te Mustafa Kumlu'nun yerine gelen Ergün Atalay bu geleceği devam ettiriyor.

Türk-İş'in bürokratik yapısı nasıl aşılır

Türk-İş'teki sendikal çizginin, işçi haklarını ve Türk-İş'i getirdiği nokta ortada. İşçi sınıfının çıkarları için mücadele etmek yerine, sermayenin ve iktidarın çıkarlarını korumak Türk-İş yönetiminin birinci önceliği olmuş.

O zaman işçilerin, emekçilerin; her işyerinde taban örgütlenmeleri oluşturması, ortak talepler etrafında, birleşik bir işçi hareketi yaratması gerekiyor.

Asgari ücretin 15 bin liraya yükseltilmesi, işçilerin vergi dilimlerinin kaldırılması, her ay enflasyon oranında zam gibi talepler için mücadele etmek iyi bir başlangıç olabilir.

İktidar yanlısı Türk-İş yönetimini devirecek basınç, aynen 1990'lı yıllarda olduğu gibi, tabanda örgütlenen işçi sınıfından gelecektir.

JOHN MOLYNEUX (1948-2022)

John Molyneux

Georg Lukács, Lenin hakkında yazdığı biyografide onun düşüncesinin çekirdeğinde 'devrimin güncelliği'nin yer aldığını ileri sürmüştü. Bununla bahsettiği Lenin'in pratik bir gerçeklik olarak işçi sınıfı devrimi şeklinde Marksizm'i restore etmesiydi. Kızıl bayraklar sallayanlar için devrim, uzaktaki bir hayal veya retorik gösteriş değildi. Her ciddi Marksistin taktik ve stratejilerine rehberlik ediyordu.

John Molyneux, ciddi bir Marksist, parmak uçlarına kadar bir Bolşevik'ti. Rebel için yakın zamandaki bir röportajında 1968'de New York'u nasıl ziyaret ettiğini, ilk gününde soyulduktan sonra 1 dolara üçüncü sınıf bir pansiyonda kaldığını anlatıyordu. Burada sosyalist fikirlere sahip insanlarla tanışmış, şehrin aşırı eşitsizliğini deneyimlemiş ve bunlar zaten beyinde kök salmakta olan radikalizmin daha da güçlenmesini sağlamıştı. Southampton Üniversitesi'ne döndüğünde Vietnam Dayanışma kampanyasına dâhil oldu ve Vietkong'la dayanışma için yaptıkları bir eylemin bastırılması sırasında polis şiddetine birinci elden şahit oldu. O büyük şehir Gaullecu rejime karşı başkaldırmak için ayağa kalktığı Paris'e giderek, bir işgal evinde kalan yirmi işçinin arasına katıldı. Bu deneyimleri ona üç şey öğretmişti: 1) Devrim mümkündür 2) Devrimin öznesi işçi sınıfıydı 3) Emek hareketi içinde aşağıdan sosyalizm fikrini yok eden reformist liderlere de, o zamanlar güçlü olan komünist partilere de meydan okuyan bir devrimci parti kurmak gerekiyordu.

John, yazdığı pek çok kitap sebebiyle kü-

resel sol tarafından tanınıyordu. Şu anda maalesef baskısı tükenmiş bulunan Leon Troçki'nin Devrim Teorisi kitabını hâlâ hatırlarım. Bu büyük devrimcinin, görüşlerini eleştirel bir süzgeçten geçiren dürüst bir değerlendirmeydi. John'un yaklaşımına karakterini veren buydu, devrimcilerin nasıl ilerleyebileceğine içten bir şekilde bakarak dogmaları reddederdi. Gerçek Marksist Gelenek kitabında işçi sınıfının kendi eylemini içermeden sosyalizm için bir yol öneren her türlü kestirme yolla polemige girdi. Günümüz için Lenin'de Bolşevik Parti kurucusunun moda olan görmezden gelinişine ve farklı toplumsal hareketlerin muğlak bir koalisyon içinde bir araya getirilmesi çağrılarına karşı çıkarak bunun yerine devrimci bir partinin inşasının gerekliliğini savundu.

John'un, okuyucusuna asla üstten bakmadan, karmaşık fikirleri daha kolay terimlerle ifade etme konusunda belirgin bir yeteneği vardı. Argümanları ciddiye alır, onların içsel mantığını kavradı ve çok parlak bir polemikçiydi. Hayatının bir noktasında John, rakiplerinin zihinlerini onları yenmek için herkesten iyi okuyan, başarılı bir poker oyuncusuydu. Bu yönlemlerin bazılarını aynı şekilde politik argümanlarına da uyguladı. Karşıt fikirler hakkında dikkatlice düşünür, bazı pozisyonların mantıksal anlamsızlığının taslağını çizer ve kendi sonuçlarını en berrak şekliyle ortaya koyardı. Bu yetenek en çok da yazdığı "basit" broşürlerde belirgindir. Eğer sosyalistlere karşı kullanılan en yaygın argümanların reddiyesini görmek isterseniz, sadece onun kısacık İnsan Doğası Sosyalizme Engel mi? broşürüne

bakmanız yeterli.

John, Uluslararası Sosyalist Akım'ın (IST) içinde olmaktan gurur duyan bir üyesiydi ve akımın koordinasyon komitesinde Sosyalist İşçiler Ağ'ını (SWN) temsil ediyordu. IST'yi aşağıdan sosyalizm akımının içinden çıktığı zemin olarak görüyordu. Son kitabı Sosyalizm ve Devrim Üzerine Seçme Yazılar, İngiltere'deki Sosyalist İşçi Partisi'nin kurucusu Tony Cliff'e adanmıştı. Ancak John hiçbir zaman eleştirel olmayan bir takipçi olmadı. O, devrimci değişimi nasıl ileri götüreceği hakkında derinlemesine düşünen aktif bir devrimciydi. Bu, kendisini on yıllar boyunca eğitmiş olan gelenekten bazen farklı düşünmek anlamına geliyordu. Bu sebeple John, İrlanda'da kendi gibi düşünenlerin Kâr Değil İnsan Koalisyonu'nu bir geçiş örgütü olarak inşa etmeye başlamalarını hevesle destekledi. "Geçiş örgütü" derken, devrimciler tarafından domine edilse de, kendisi devrimci bir örgüt olmayan ve Marksist olmayan fikirlere sahip olanlara da açık olan bir örgütten söz ediyordu. Bununla birlikte amacı, pek çok küçük örgütün içine düştüğü sektör tekdüzeliği kırmaktı. Bunun anlamı, on yıllar boyu işçi sınıfından izole olmamış bir devrimci parti tasarlamaktı.

Soldaki önde gelen entelektüelleri okuduğunuzda, onların gündelik pratikleri hakkında yazdıklarımı çok az görürsünüz. John Molyneux, farklıydı. Mütevazı biri olarak, Kâr Değil İnsan'ın Drimnagh-Crumlin şubesinde aktif bir rol üstlendi. Düzenli stant faaliyetine katıldı ve kapı kapı dolaşarak propaganda yaptı. İrk-

cılığa Karşı Birleş kampanyasının önde gelen üyelerindendi. SWN ve Kâr Değil İnsan'ı sürekli olarak, basitçe ekonomik rekabetin dışında kendi bağımsız varoluşu olan bir ideolojiyle mücadele etmek için inisiyatif alması yönünde itekliyordu. Hayatının son haftasında, Irish Independent'ta bir videoda "muayene edilmemiş göçmenlerin" East Wall sakinlerine bir tehdit olduğu yönündeki ırkçı argümanlara meydan okuduğu bir videoda görünmüştü. İrlanda savaş karşıtı hareketinin bir toplantısından eve döndükten sonra öldü. Gerçekte bir akademisyen olarak çalışıyor ve sanat, müzik veya tarih konusunda olağanüstü bilgili olmasına karşın, akademik sosyalistlerin "teori pratiktir" tavrının izini bile taşımazdı. Baştan aşağı bir aktivistti ve buna rağmen yazmaya vakit buluyordu. Ancak aynı zamanda aktivizmin tek başına, özellikle de Marksist bir dünya anlayışında koparıldığında, asla yeterli olmayacağını biliyordu. Bu yüzden de kendi editörlüğündeki Irish Marxist Review aracılığıyla İrlanda'da yaşayan bir Marksist geleneği tanıtmaya hatırı sayılır bir çaba harcadı.

Waterford'daki en önde gelen aktivistlerimizden Joan Quirke'nin söylediği gibi, John Molyneux'nün anısını onurlandırmanın en iyi yolu, onun devrimci sosyalist politika geleneğini devam ettirmek olacaktır.

Kieran Allan (İrlanda- Sosyalist İşçiler Ağı üyesi)

Çeviren: Can Irmak Özınanır

DÜNYAYI BİRLİKTE DEĞİŞTİRELİM

Sosyalist İşçi gazetesini yayınlayan DSİP üyelerinin savunduğu temel fikirler:

AŞAĞIDAN SOSYALİZM

► Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

REFORM DEĞİL DEVRİM

► İçinde yaşadığımız sistemin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılmaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur. İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir. Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

KADINLARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur. Toplumsal cinsiyetçiliğe taviz veren, kadınların özgür olmadığı bir sosyalizm olmaz, kadınların bugünkü mücadelesi ve sosyalizm olmadan da kadınlar nihai özgürlüğü kazanamaz.

INTERNASYONALİZM

► Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar. Tek bir ülkede sosyalist devrim ancak bu devrim bir dünya devrimiyle desteklendiği ölçüde sosyalizme doğru ilerleyebilir.

IRKÇILIĞA DURDE!

► Sosyalistler ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşıdır. İrkçılık tazviz verilebilecek bir fikir değildir.

LGBTİQ+LARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► LGBTİQ+'ların özgürlük mücadelesi tüm ezilenlerin özgürlük mücadelesinden bağımsız düşünülemez. Sosyalistler bu mücadelenin önünde yer alırlar.

SAVAŞA HAYIR!

► Bizler tüm savaşlara karşıyız. Aynı zamanda biliyoruz ki kendi egemen sınıfını savunan, aynı zamanda antikapitalist olmayan bir antiemperyalizm milliyetçiliği savunmak anlamına gelir ve milliyetçiler gerçekten savaş karşıtı olamazlar.

HALKLARIN EŞİT KOŞULLARDA KARDEŞLİĞİ

► Sosyalistler bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar, bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

İKLİM KRİZİ KAPİTALİZMİN ÜRÜNÜDÜR

► Hem iklim değişikimini durdurmak hem de nükleer, kömür, petrol, gaz gibi tehlikeli ve kirlili enerji kaynaklarının kullanılmasını engellemek, işçi sınıfının sosyalizm mücadelesinin temel bir ögesidir.

STALİNİZM SOL DEĞİLDİR

► SSCB, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir. İşçilerin ücretli emek sömürüsüne maruz kaldığı, aşağıdan yukarıya doğru işleyen özyönetim organlarının ortadan kaldırıldığı ya da olmadığı, dolayısıyla işçi sınıfının siyasal iktidarı kolektif bir şekilde ellerinde toparlayamadığı rejimler sosyalist rejimler olamaz.

DEVİRİMCİ PARTİ

► Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

► Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

► İşçi sınıfının kurtarıcılara ihtiyacı yoktur. Sosyalizm, işçi sınıfının kendi eylemi, kendi mücadelesinin ürünüdür.

Siz de bu fikirleri savunuyorsanız, Devrimci Sosyalist İşçi Partisi'ne üye olarak antikapitalist bir odağın inşasına katkı verebilirsiniz!

CHP'NİN VİZYON BELGESİ KADINLARA NE SÖYLÜYOR?

MELTEM ORAL

CHP "İkinci Yüzyıla Çağrı" başlığıyla duyurduğu vizyon belgesinde kadın politikasına dair vizyonunu da açıklamış oldu. Belgenin kamuoyuyla paylaşıldığı etkinlikte özellikle Hacer Foggo ve Faik Öztrak'ın konuşmalarında bu konuya değinildi. Ancak Türkiye'nin belki de en önemli politik meselelerinden birine dair CHP'nin vizyonunun AKP'den pek de farklı olmadığı ortaya çıktı. Konuşmaların ortaya koyduğu üzere, CHP'nin bir kadın politikası yok, aile politikası var.

Kadın politikasına dair bahsedilenler arasında İstanbul Sözleşmesi'nin imzalanması dışındaki tek somut şey yoksullukla mücadele kapsamında sunulan ekonomik bir program olan "Aile Destekleri Sigortası Kurumu" kurulacağıydı. Böylesi bir kurumun yoksullukla mücadele adına ne kadar doğru bir yaklaşım olacağı sorusu bir kenara, "hanelerimizi ekonomik açıdan güçlendirmek" diyerek aileyi güçlendirici bir politikanın önerilmesi bir hayli sorunlu. "Kadınların yoksulluğa ve yoksunluğa karşı isyanına" cevap olarak CHP'nin önerisi, aile desteği sigortasını kadınların hesabına yatırmak! Kadınları sadece aile içerisinde tanımlayan bu yaklaşımın AKP'nin aile odaklı yardım politikalarından pek

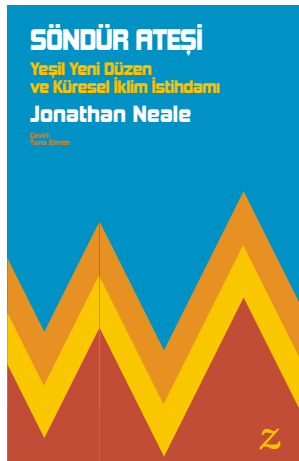
bir farkı yok. Dahası bu sigorta, aile içi şiddeti önleyici bir yöntem olarak öneriliyor. "Yoksulluk arttıkça şiddet derinleşiyor" diyor. Bu bakış açısı, erkek şiddetini yoksulluktan kaynaklı bir cinnet olarak meşrulaştırmaya çalışan yaklaşımını ne yazık ki güçlendiriyor. Ayrıca kadınlara dayatılan eşitsizliğin ve türlü şiddetin panzehirinin ailedeki kadınlara ekonomik destek verilerek çözülebileceğini düşünmek bir hayli yetersiz.

CHP'nin vizyonu bakım yükünün kadınlarda olmasını normalleştirerek söze başlıyor. Oysa ücretsiz kreş gibi hakları herkesin erişimine açık bir şekilde sağlamayı düşünerek başlayabilirler. Cinsiyet eşitsizliğine dair tek söz ise "buna karşı mücadele edeceğiz, Kadınların iş yaşamına katılımı önündeki engelleri kaldıracacağız. Kadınların toplumsal hayattaki konumunu güçlendireceğiz. Kadına yönelik şiddete sıfır tolerans göstereceğiz" gibi genel geçer ifadelerdi. AKP de yıllarca bir yandan kadın istihdamını arttırmak, fırsat eşitliği derken diğer yandan babaanne parası, anne mesaisi gibi teşviklerle bakım emeğini ailelere havale ederek, aile temelli yardımları önceledi. CHP'nin gerçekten bunlardan öte bir vizyonu olmayabilir ama neyse ki kadınların mücadelesi var!

BİZİ ARAYIN SOSYALİST İŞÇİ'YE ULAŞIN!

İstanbul
Kadıköy: 0536 2196341
Şişli: 0 555 637 24 50
Fatih: 0 536 219 63 41
Ankara: 0 535 884 21 22
İzmir: 0 507 555 02 72
Akhisar: 0 544 327 04 45
Antalya: 0 536 335 10 19
Antep: 0 533 627 30 25
Bursa: 0 507 727 50 45
Çanakkale :05324623804
Dersim: 0 543 447 24 15
Edirne: 0 539 429 17 58
Malatya: 0 534 982 59 26
Muğla : 0 539 932 21 17
Samsun: 0 551 450 64 52
Sivas: 0 533 515 28 24
Soma: 0 532 693 70 57
Tekirdağ: 0 533 233 41 50

YENİ ÇIKTI
Z YAYINLARI
GAZETE
DAĞITIMCIMIZDAN
İSTEYİN

Yeni sayı çıktı!

İçindekiler
Felaketler ve devrimler çağında reformizm ya da devrimci alternatif
Şenel Karakas
Ukrayna'daki yıkım: NATO, Rusya ve emperyalizm
Joseph Chaonora
Marksizm ve savaş
Çağla Ofies
Emperyalizm, savaş ve Avrasya foy hattı
Rob Ferguson
Ege'de Barış, Hemen Şimdiki
Deniz Güngören
Göçmenler, Sorunların Tespiti ve Çözüm Önerileri
Yıldız Onat ile söyleşi
Fransa: Bölünmüş bir ülke
Judith Orr
Çeyrek Asırda 5 Kırım Yapan Rejime Ne Diyacağız?
Nevzat Ouzran
Cumhuriyetin Kuruluş Döneminde Ekonomi Politikaları
Faruk Sevim
Nüroabilim Perspektifinden Psikanaliz - ve Her İkininkinden Politik Ekonominin Eleştirisi
Hakan Güvül
Georges Sorel Üzerine
Tibet Şahin

enternasyonal sosyalizm

EYT'LİLER HAKLARINI İSTİYOR

SINIRLI
DEĞİL TAM
ÇÖZÜM!

Hayatları boyunca çalışıp, gerekli primi ödedikleri halde emekli olamıyorlar. Yıllardır mücadele eden EYT'liler iktidarı zorlarken, kabine üyeleri patronların çıkarları için bu hakkı sınırlandırmanın peşinde.

Üç yıl önce Cumhurbaşkanı Erdoğan "Herkes vaktinde emekli olmalı. Seçim kaybetsek de yokum" diyerek meydanlarda seslerini duyuran EYT'lilerin talebini reddetmişti.

İktidar çevreleri mezarda emekliliği hoyratça savunmuş, emeklilik haklarını isteyenleri "çocukların geleceğini" kartarmakla suçlamıştı.

Yüzbinlerce kişinin mücadelesiyle geçen üç yıldan ardından durum değişti. Seçimler kapıda ve sayıları 1 milyon 800 bin olan EYT'linin bu düzenleme gerçekleşmediği takdirde iktidara oy vermeyeceği gerçeği AKP'yi zor durumda bıraktı.

Seçim öncesi tüm EYT'lilerin haklarını vereceklerini duyuran AKP iktidarı, 1999 öncesi sigortalı çalışan herkesin emeklilik haklarını tanıyacağını duyurdu.

Patronlar harekete geçti

Bu duyulur duyulmaz, patron örgütleri EYT düzenlemesine karşı açıklamalara ve iktidara baskıya başladı.

Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB), Çalışma Bakanlığı'na yazdığı mektupta, EYT düzenlemesinden rahatsız olduğunu belirtti. Uygulama sonrasında yüklü kıdem tazminatı ödemesi ile karşı karşıya kalacaklarını, nitelikli iş gücünü kaybedeceklerini, emeklilerin yeniden çalıştırılmasının ek maliyetler getireceğini açıkladı.

Diğer bir patron örgütü İstanbul Ticaret Odası da düzenlemeden ötürü ciddi bir kıdem tazminatı yükümlülüğü ile karşı karşıya kalacaklarını, bu nedenle çok kaygılı olduklarını açıkladı.

Çelişkili açıklamalar

Bu çıkışların ardından Cumhurbaşkanı Erdoğan, Beştepe'de Çalışma Bakanı Vedat Bilgin ve Maliye Bakanı Nureddin Nebati ile biraraya geldi.

Toplantıdan gelen haberler EYT'lileri bir kez daha öfkeliyordu. Bakan Nebati'nin masaya yaş sınırını koyduğu, kadınlarda 48 erkeklerde 50 ya da daha kötüsü kadınlarda 50 erkeklerde 52 yaş doldurma şartını getirmek istedikleri duyuldu.

İktidarın EYT'lilerin taleplerine sınırlama ve engel getirmesi ise "kaynak yok" gerekçesine bağlandı. Şimdiki en düşük emekli maaşı 3 bin 500 lira. Yeni yılda bu rakam 5 binin üzerine çıkabilir. EYT kapsamındakilere maaş bağlanırsa bunun maliyetinin 100 milyar lirayı bulacağı söyleniyor. İktidar çevreleri bu miktarda ödemenin SGK'yı batıracağını iddia ediyor.

Buna karşılık pek çok sosyal güvenlik uzmanı, patronların ya da iktidarın ileri sürdüğü çekincelere katılmıyor. Uzmanlar 1 milyon 800 bin kişinin emeklilik haklarının tanınmasını ne bütçeyi ne de sistemi batırmayacağını söylüyor.

Kaldı ki EYT'liler, sigorta primlerini baştan ödedi. Sosyal güvenlik sistemlerinin mantığı, çalışırken sigorta primini ödemek, emekli olunca yatırdığının karşılığını almaktır. Bu devletin vatandaşlarına verdiği az sayıda güvenceden biridir. Devasa kaynaklar, Diyanet'e ya da MSB'ye harcanırken, "bütçe bu yükü kaldırmaz" iddiası doğru olamaz.

Tam da bu durumdan ve seçim sıkışıklığından dolayı, iktidar 'EYT sorununu çözeceğiz' demeye devam ediyor.

Haksızlığın başlangıcı

1990'lar boyunca dünyada sosyal güvenlik sistemleri, egemen sınıfların yoğun saldırısı ile bambaşka bir hale getirildi.

Her yerde emeklilik yaşı yükseltildi. Bu işçilerin büyük direnişleriyle karşılandı.

IMF ile yapılan anlaşmanın bir parçası olarak 8 Eylül 1999'da çıkarılan bir yasa ile emekli olmak için gerekli olan prim gün sayısına yaş şartı da eklendi. 8 Eylül 1999 öncesinde sigorta kaydı olanlar, haksız bir biçimde, prim günleri dolsa da emekli yapılmadılar, yaş sınırını beklemek zorunda bırakıldılar. Halbuki bu kişiler işe girdiklerinde emeklilikle ilgili bir yaş sınırı yoktu.

Değişiklikten önce, emekliliğe hak kazanabilmek için sigortalılık süresi ve prim gün sayısındaki koşulların karşılanması yetiyordu. Değişiklik öncesinde kadınlarda 20, erkeklerde ise 25 yıl sigortalılık süresi ve 5000 gün prim ödeme koşulunu yerine getirenler emekli olabiliyordu.

Emeklilik hakkını gasp eden bu girişime imza atan dönemin hükümeti Mesut Yılmaz'ın ANAP'ı, Bülent Ecevit'in DSP'si ve Devlet Bahçeli'nin MHP'sinden oluşuyordu. Bu hükümete karşı muhalefet olarak gelişen Erdoğan'ın AKP'si 2001'de iktidara geldikten sonra bu yasa uygulandı ve fanatikçe savundu. Çünkü iki hükümet de kapitalistlerin hükümetiydi.

Bugün ise AKP yüzbinlerin mücadelesi sonucu geri adım atmaya başladı.

NE İSTİYORUZ?

- İktidar EYT'lileri oyalamayı bırakmalı, yasa tasarısı en geniş haliyle meclise getirilmeli.
- EYT'de şart, koşul sınırlama kabul edilemez.
- Emeklilik her çalışanın hakkıdır.
- Tüm işçiler, EYT'lilere destek olmalı ve kendi emeklilik haklarını kazanmak için harekete geçmelidir.